

29. Bréf til ritstjóra Útvarpstíðinda
varðandi útvarpserindi flutt á Ár-
nesingavöku 18.mars 1942. Sber no.28.

1 blað dags. 27.april 1942.
Eftirrit og miði. Sber Útvarps-
tíðindi, 4.árg.1942 20.h. bls.290.

Jón Pálsson

frv. aðalfé. Landsbankans

Sími 1925

Reykjavík 27. apríl 1942.

Ávara ritstjóri Lítvaxpos Láunda.

D. Sjá no 23

Utvaxposvindi flull

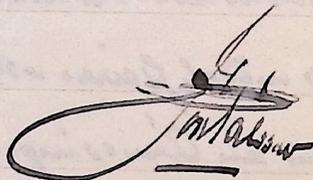
á Arnesingavölu 18. mars 1942

Hádr. blá ydar, 4. ág. 20. h., hefi þú gefið mér, að Árnasíngar fali allra hl. andrups þar ein-
ast og best mál. Í Utvaxposvindi mínum 18. mars síðastk. stadhöfði ég þó ekki er í þessu efni,
en þar fyrir mig, að Eggert Ólafsson hefi haldið þér fram fyrir um 200 árum, og þykki mér
semilegt að svo sé. Þú málkunnar lítinda um þetta föt og um 20 ord, af handsköpi, en
sæfus mínir og bestir á, að málal þeirra vori mög þá geti og sígild ord að þínu, sem ég gæði
hjá fyrir, að þóttum öðrum en Árnasíngurum og þeim, en á Sudurlandum undir leudum þaga bús
og bús eru, sér þess, og þó sérstaklega þin undirskilda fjölding þeirra, en þar vori þau
þó einnig þarinn að fyrnast. — Gægin þeirra, þó nokkur margra manna, sem við mig þaga fald
eða sent mér örf sín um þetta, þaga stíllid þau, aldreri heyr þau né þetta; á einu 2 da 3
ord, sem ég vissi fyrir þau að flóttu umundir stíllja eru undanþakningur frá þessum.

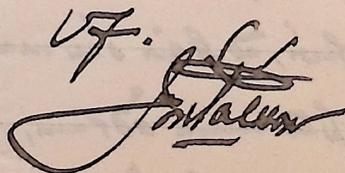
Þá er ég með að þína fjór, að þeir séu margir, Árnasíngurinn, þú 200 kl. óvilltur, að þeir segi:
"Hljó" í stadhöfði"; þad um öðrum, jafnvel Sudurlandingum munu þannar en þeim, stv.
Hljóðum, en oft má heyrast í söng þorra fram þannig; "Va' skólum hall' d'ó segg. lunnur".
200 og annar nýgrúf, marg endur þá um þógnunna af sönnu feli, en andvelt en þetta á.
Annars hefi mér þótt ástoda lit, að hádr. blá ydar hefi þagur þús átt að þad, en ég vildi að,
þad hlífðarlauski: þessu segi, í bláum og útvaxpi og þvar annar stadar, sam þar en höft að komu
við; Hann (ada þín) er á stíbla, — "Upplysingar fást á skrifstofunni", — þetta vordur á not-
unni" o. s. frv. í stadhöfði að rita og þala: Hann er á stíbla — Upplysingar fást á skrifstofunni
og þetta var notun, en vordur sigi notun, og þar síðar, á notunni (!). Híð fyrri er um
líðna líd (notun, einn og fjórir um o. s. frv.) en líd síðara (þar sem þad á við) um óþannu líd.
Við þetta dvaldi ég langst, en ein þann þó á þaguggaháttum í fjöldingum öðrum vefsíðum, sem
áður var hósgjafi líd meota (vaðmanlogur, á láttu höfðingumadur, en má viðstandi míj,
flautafyrill, ósjálfstodur þinglandi í ordum sínum og gjörðum. Þessa er má flaut

með fleiri orð, sem sýna mér með roðum og tilvitnum í elsku þess vor (Gæddu,
Egla o. fl. s. d. Þarðala sögu) að voru elsku þýðingun og merkari, en mér hafa þau
þetta tal í afturfor; en ég er enginn málfæðingur til þess að "Gæddu" þess og
þess þess þessari minnum, sem hafa vilja til þess. (en hann hefi sjá þess norðum), að þess
istærst mál og firta þess fyrstun og tóttuningu. Þó þess þess þess þess þess
þess að þessum mál vor þess þess þess þess.

Vindungar þess

G. 5. 16. 1. Þess þess þess, að þess þess þess, en þess þess þess þess þess, ef
þess þess þess. Þess þess þess þess þess, en þess þess þess
þess þess þess þess þess þess.

Vf.

Jón Pálsson

frv. aðalféhirðir Landsbankans

P. O. Box 242

Sími 1925

Offismit

Reykjavík, 27. Apríl 1942.

Heiðrad blað yðar, n. árg., 20. h., hefir það eftir mér, að Árnæsingar, tali allra F-
 lendinga hræmast og best mál. Sem líst er að svo sé, og skal ég alltaf vera í mót
 því, á svo kunnis að vera. En í útvarperindi mínu 18. mars síðastl. staðfesti ég
 þetta fóð eigi, heldur gat þess, laustega fóð, að Eggert Ólafsson hefði haldið því
 fram fyrir um 200 árum, að svo væri; hith bentu í þá, að þar væri meiri fátækt og sí-
 gillt orð að finna - og tók eitthver 2000 af handshöf - þess og gerði ráð fyrir, að
~~þetta fóð~~ ^{þetta fóð} öðrum tilendingum vori kunnur eða fjáding þeirra, en Árnæsingum og þeim,
 en í Suðurlandsundirlendingum þínum, og vori o. t. v. farin að fymast þau líka, enda hefði
 enginn þeirra, en við mig hafa látað síðan ída stöufad mér um það, þetta þau öll
 né stíllid - nema Árnæsingar. Ordin völdu athygli margra, og í flestum sýntum laund-
 ris vora þau öðrum með öllu, nema 2 da 3, sem ég vissi fyrir fram, að flestin laundsmanna
 hlyti að þykja.

Þá er í þess með að þessa því, að Árnæsingar séu svo hljóðviltir, að þeir segi, flötja
 í stað flötja; það mun munntanna öðrum en þeim og þó helst öðrum þessum laund-
 ingum, str. ljóðmanna, sem heyrna mér í söng, þetta fram þannig:

"Ver stöðlön halldó þegglunús (!) og annas mýgrús af sama lagi, en undvelt
 mun vera að enda á."

Annas hefði mér þótt ástæða til að heidrad blað yðar hefði gagna rýnt og það áu
 hlífðar, það sem í þessu á og óvaldi lengst við, að menn segi, í blaðum og útvarpi,
 alltaf að þar í þess nokkum lund er á koma þeir d.; í stöbla, í stöufstoga, o. s. frö.
 í stað þess að rita og tala þannig: í stöbla, í stöufstoga - á nokkum í stað nokkum
 sem er um lídu líd en hith þetta mun öðrum líd.

Vindingar þyllt

J. Pálsson